

легналъ на дѣснѣ-тъ си рѣкѣ, и като ся събудихъ намѣрихъ ся пакъ на дѣснѣ-тъ си странѣ.

М. Струва ми ся сега, че ты като замижишь можешъ представи на умъ-тъ си Петра.

И. Наистинѣ, мамо, виждамъ го, и струва ми ся че пакъ го виждамъ на сѣнь.

М. Можешъ ли като замижишь, да помислишь че тичашъ, като тѣло-то ти стои недвижимо?

И. Могѣ.

М. Можешъ ли да представишь на умъ-тъ си, че правишь нѣкои работы, като гы не правишь?

И. Наистинѣ, мамо, могѣ да помислѣмъ че играѣмъ сега по дворѣ-тъ, като сѣдѣмъ тука подъ сѣнкѣ.

М. Можешъ ли да помислишь че виждашь нѣщо, като го не виждашь?

И. Могѣ да помислѣмъ, че виждамъ хубаво живописаніе въ книгохранилицѣ-тъ.

М. Какъ мирише трендафилъ-тъ, Иванчо?

И. Хубаво мирише.

М. Мириши ли червеня-тъ лукъ като трендафилъ-тъ?

И. Нѣ: много различава: азъ не обичамъ миризмѣ-тъ на червеня-тъ лукъ.

М. Отгдѣ знаешъ? сега не миришешъ нито червеня-тъ лукъ, нито трендафилъ-тъ.

И. Азъ както могѣ да представѣмъ на умъ-тъ си на какво миришатъ много други вещи,